

Sprøitevæsenet ere Kommunerne i en meget lang Række af Aar dels ved det kongelige danske Kancelli — som jo ogsaa gjorde sig det til en Sove- opgave at beskytte Landet imod Ildbrande — og dels senere ved Justitsministeriet komne meget vidt frem, og jeg har nu den Mening, at Kommunerne netop overfor Brandvæsenet ere gaade meget videre, end Forholdene egentlig træve. Vi have jo nylig hørt om den lille paradisiske By Stubbebjerg, hvor der ikke har været Brug for Sprøiter i 17 Aar, og jeg haaber, at det vil være ligesaa længe endnu, inden der bliver Brug derfor, men jeg tror, at hverken denne By eller nogen af de andre Smaabyer have Mangler i denne Henseende. Amtmændene have jo ogsaa været meget ivrige for Sprøitevæsenet, og de have meget ofte viist en Iver for at træffe Brandforanstaltninger, som om dette var en af de aller- vigtigste Ting, der skulde ske i Kommunen. Jeg tror ikke, at der er nogen stor Fare for Misbrug af den foreslaaede Bestemmelse; jeg tror fuldt og fast, at baade vore Amtmænd og navnlig ogsaa vor høitæredede Justitsminister ville være ganske overordentlig villige og varjomme overfor de Krav, som i den Henseende stilles til Kommunerne, og jeg har paa ingen Maade nogen Mistillid; der vil neppe opstaa Banfæligheder eller Rivninger; men vi give jo dog Love for at betrygge imod, at uretferdige Krav og Fordringer kunne blive opstillede, derimod skal Loven yde Beskyttelse. Den høitæredede Minister sagde, at der udtrykkelig staa, at naar der ikke er Enighed imellem Byraadet og Amtmanden, saa bliver Sagen at indstille til Justitsministeren, som naturligvis vil give Byraadet Medhold. Ja, naar blot den Sætning stod der, at Justitsministeren vilde give Byraadet Medhold, og naar der stod, at han ikke vilde give Amtmanden Medhold, saa vilde jeg søle mig fuldkommen beroliget, og saa vilde jeg tage mine Forslag tilbage; men uagtet jeg ganske sikkert stoler paa den nuværende høitæredede Justitsminister, saa er jeg dog ikke ganske vis paa, at alle de tilkommende Justitsministre — det vare længe, men det kan jo dog ske, at vi faae en anden Justitsminister — altid ville give Byraadet Medhold overfor Amtmanden i saadanne Fordringer. Jeg tror, at det for at nyde alle Tilfælde i hvert Fald vilde være sikrere, at der var en Bestemmelse i Loven, som — i Lighed med den Bestemmelse, som Landstinget med Ministerens Samtykke vedtog i 1871 — sagde, at der ikke kunde beslattes andre nye Udgifter end dem, hvortil Kommunen havde givet sit Samtykke. Den høitæredede Minister — og jeg beder om Forsædelse, for at jeg gav Anledning dertil — kom ind paa det fine Spørgsmaal om, hvilken af de høie Ministre der var Herre over Kommunerne. Jeg maa tillade mig i den Henseende at bemærke, at jeg holder fast ved, at det er Indenrigsministeren, som er den Æneste af den høitæredede Regjering, der staa som Kommunens Befalings-

mand, som den, der kan give Kommunerne Befaling, og jeg paastaar endvidere, at det i saadanne Tilfælde ikke vilde være korrekt, om enten Justitsministeren eller Krigsministeren vilde paabyde Kommunen at afholde Udgifter enten til det One eller det Andet undtagen igjennem Indenrigsministeren. Dette er min Opfattelse af Sagen. Jeg veed meget vel, at Kommunerne skulle lystre Regjeringen, og Kommunerne have aldrig nogensinde, efter hvad jeg veed, undladt at byde sig dybt for den høitæredede Regjering; men jeg tror paa den anden Side, at der er den Forskiel imellem den nuværende Tilstand og den tidligere, at medens tidligere Regjeringens Magtsprog var tilfrækkeligt, saa skal dette Magtsprog nu have en Hjemmel i Loven. Jeg tror, at baade den høitæredede Regjering og Kommunerne staa under den samme Lovgivning, og at ligesaa vel som Kommunerne i intetsomhelst Tilfælde, hvor Regjeringen har Myndighed til at befale, tør sætte sig devimod, ligesaa vel skal Regjeringens Myndighed være begrundet i Loven. Jeg beder den høitæredede Minister ikke at anse mig for paa nogen Maade at være Oppositionsmand. Jeg er altid saa føielig som muligt, men jeg tillader mig dog at hævde saadanne enkelte Ting for ikke at blive misforstaaet og for derved at give Anledning til, at jeg kan blive rettet, dersom jeg tager fejl. — Med Hensyn til den første Del af Sagen, nemlig Spørgsmaalet om Brandforsikringerne, da skal jeg ogsaa, for at vise min Beredvillighed til i Gjærningen at udføre, hvad jeg siger, tillade mig, efter blot at have sagt et Par Ord endnu, at tage det Forslag tilbage, som jeg har stillet under Nr. 1. Jeg vil sige, at det er ikke faldet mig ind, at jeg kunde naae saa vidt, at jeg kunde faae mit Forslag under Nr. 1 til at gaa igjennem. Her da den høitæredede Minister nu har sagt, at hele Loven vilde falde, dersom §§ 1—4 udgaa, saa har jeg ikke videre Haab om, at Landstinget i den Henseende skal følge mig; men jeg kan dog ikke lade være at gjøre den Modbemærkning imod den høitæredede Minister, at den Tid vijt vil være meget fjern, hvor Kjøbstædernes Brandforsikring ikke vil være fuldt saa meget i Flor som for Dieblisset. Jeg har Tro til, at vore Forhold i Kjøbstæderne ikke ville udvikle sig saaledes, at Kjøbstædeindommene i Følge den bestaaende Lovgivning i det Hele taget ville kunne undgaa at blive forfikkrede; der er jo med Hensyn til Prioritetsforholdene og saadanne andre Forhold taget Bestemmelser, som gjøre det overordentlig vanskeligt at tænke sig det Tilfælde, at Kjøbstædeindommene ikke i den hele store Mængde skulde forfikkres i Kjøbstædernes Brandforsikring. Jeg har ikke overset, at den Indvending vilde blive gjort, at min Tanke var, at Kjøbstædernes Brandforsikring skulde være den, der styrede Slutningsvæsenet; men med Bidrag fra Løsebrandforsikringskassaberne. Jeg har nævnt som et Middel til en saadan Bestyrelse det